

Ga Eo Gió Dran

Hôm nọ cùng em dạo cảnh xưa, hỡi ơi Eo Gió thuở bao giờ: nhà ga trống, lạnh, không còn cửa, cỏ mọc lung tung...nhà cửa bỏ!

Hơn bốn mươi năm, còn chỗ cũ mà niềm tin mới vẫn trinh nguyên! Việt Nam như thế là xinh đẹp? Anh nói em, cười: cái miệng duyên!

Hôm nọ cùng em lạc Địa Đàng: Địa Đàng, xứ sở của lang thang? Hái hoa quỳ dại cài lên tóc, anh ngắm em, ôi: mặt của nàng!

Em ạ...tiếng còi xe lửa hú hay là ma hú giữa bờ vờ? Em anh, hồi đó xanh màu tóc, chừ ngó màu rừng...rừng rất thưa!

Thiên hạ tại sao phá nát rừng? Người thân mến cũ hóa người dưng? Anh quỳ xuống đất rừng loang lổ, nước mắt vì sao chảy chẳng ngưng?

Hôm nọ về thăm đèo Ngoạn Mục...biết là mình sẽ hết về đây! Đơn Dương nhìn xuống trời xám xám, ga Eo Gió mờ trong sương mây!

Trần Văn Lệ